

Jodi Thomas

Ransom Canyon

Översättning
Ida Ingman

Lovereads

LoveReads

LoveReads, Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm
www.forum.se

Amerikanska originalets titel: Ransom Canyon
Copyright © 2015 by Jodi Koumalats
Translation copyright © 2024 by LoveReads/Bokförlaget Forum
Omslag: Nils Olsson
Tryckt hos ScandBook, EU 2024
ISBN 978-91-89-58997-1

*Jag tillägnar min kära vän DeWanna Pace den här boken.
Vi träffades på en skrivkurs och ägnade nästföljande tjugo-
fem år åt att hjälpa varandra att följa våra drömmar.
Jag saknar henne, men hon är himlens välsignelse nu.*

KAPITEL ETT

Staten

Staten Kirkland sänkte brättet på sin cowboyhatt och vände sig mot vinden. Hatten skulle få leva upp till sitt namn. Det blåste en djävulsk vind norrifrån och han skulle behöva rida snabbt för att ta sig tillbaka till högkvarteret innan ovädret bröt ut med full kraft. Hans nya riddjur, en skimmel som han hade köpt förra veckan, var helt oerfaren och skrämdes av vinterblixterna. Staten hann inte ta på sig handskarna som låg i bakfickan. Han måste skynda sig.

När stoet slog bakut i protest virade han tyglarna runt händerna och kände hur skinnet skar in i handflatorna när han kämpade för att få kontroll över både hästen och minnena som kändes lika hotfulla som de mörka molnen på himlen.

Ett iskallt regn hade fallit den där kvällen för fem år sedan, men han hade inte varit på sin ranch. Han hade varit fast i entrén till länssjukhuset, åtta mil därifrån. Hans son hade legat och kämpat för sitt liv medan reportrarna trängdes precis utanför ingången på jakt efter nyheter.

Det enda de brydde sig om var att barnets farfar var en amerikansk senator. Ingen hade brytt sig om att Staten, pojkens pappa och enda förälder, höll dem borta. Det enda de ville ha var en rubrik. Det enda Staten ville var att hans son skulle överleva.

Men han fick inte som han ville.

Randall, Staten Kirklands enda barn och senator Samuel Kirklands enda barnbarn, dog den kvällen. Reportrarna hade fått sina rubriker, tillsammans med foton av Staten som stordmade ut genom dubbeldörrarna och gav sig på alla som försökte stoppa honom. Han hade lämnat två reportrar och en aningslös praktikant på golvet utan att sakta ner.

Han sprang ut i ovädret den kvällen utan att bry sig ett dugg om regnet. Utan att bry sig om sitt liv. Två år tidigare hade han begravit sin fru och nu skulle han få lägga sin son bredvid henne på grund av en bilolycka. Han var tvungen att springa ifrån smärtan som satt så djupt i hans hjärta att den aldrig skulle läka.

Nu, fem år senare, var han mitt uppe i ett annat oväder, men det gjorde fortfarande lika ont i hans hjärta. Han red bort mot högkvarteret på en halvtämjd häst. Regnet blandades med tårar som han aldrig lät någon se. Han ville dö den där kvällen. Han hade ingen kvar. Både han och hans son hade blivit bittra och vilsna av hans frus sjukdom. Om hon hade överlevt skulle Randall kanske ha varit annorlunda. Lugnare. Om pojken hade fått hennes kärlek skulle han kanske inte ha varit lika vild. Han skulle inte ha trott att han var oövervinnerlig.

Men att köra över hundrasextio kilometer i timmen på en krokig väg tog livet av honom. Bilen som hans farfar hade

köpt till honom på hans sextonårsdag en månad tidigare hade missat svängen in till Ransom Canyon och voltat varv efter varv. I tidningarna hade de citerat ambulanspersonalen som sa: *"Tack gode Gud att han var ensam. Ingen i den där sportbilen skulle ha överlevt."*

Staten önskade att han hade varit med sin pojke. Han kände sig död inombords den dagen när han begravde Randall intill sin fru och han kände sig död nu när minnena kom tillbaka.

Han red nära ravinen medan de kraftiga vindarna rev och slet i honom och önskade nästan att den ojämna marken skulle sluka honom också, men han var den femte generationen som föddes här. Det skulle inte komma några fler Kirkland efter honom och han tänkte inte ge upp så lätt.

När han galopperade vidare mindes han förskräckelsen när han såg sin son dras ut ur vraket, alltför sönderslagen och blodig för att ens en pappa skulle känna igen honom. Det hade runnit mycket Kirklandblod över ravinens röda jord den kvällen.

Han kände hovarnas dunkande matcha hans hjärtslag medan han red.

När Staten passerade grinden med dess dubbla K:n och lät hästen galoppa bort till stallet, tog han ett djupt andetag eftersom han visste vad han måste göra.

Han lyfte blicken och såg att Jake stod och väntade på honom vid stalldörren. Rodeon hade gjort den gamla mannen till en krympling, men Jake Longbow var fortfarande den bästa av männen som jobbade på ranchen.

"Torka av honom!" skrek Staten över ovädret och räckte över stoet till Jake. "Jag måste gå."

Den gamla cowboyn, med djupa fårör i sitt ansikte, nickade kort, som om han visste vad Staten skulle säga. Tusentals gånger under årens lopp hade Jake agerat redan innan Staten utfärdade sin order.

”Jag ordnar det här, mr Kirkland. Gör det du måste göra.”

Staten rusade genom den bakre fällan och satte sig i sin enorma Dodge 3 500 med en Cummins dieselmotor och fyrhjulsdraft. Bilen slukade mycket bensin och var inte särskilt smidig, men om han gled av vägen i dag skulle den åtminstone inte volta.

En halvtimme senare saktade han äntligen ner när han svängde in på en gård drygt tre mil norr om Crossroads, Texas. På en skylt som behövde målas om, och som hade några kulhål, stod det ”Lavender Lane”. Trots att det var regn i luften doftade det lavendel. Han hade tagit sig hem till Quinn. Det var ett hus, en gård, som låg avskilt utan något nära nog att kunna kallas granne.

Quinn O’Grady’s hem påminde honom alltid om en liten flickas utsmyckade dockhus med fönsterluckor i glada färger och dekorerade gavlar. Ibland sa folk att huset var lika besynnerligt som kvinnan som ägde det var alldaglig, men Staten hade aldrig tänkt på henne så. Hon var blyg och hade hållit sig för sig själv redan i grundskolan, men hon var en stark kvinna. Hon hade skapat sig ett liv av den värdelösa mark som hennes föräldrar hade låtit henne ärva.

Han skulle ha kunnat gå hela livet utan att säga mer än hej till henne, om det inte var för att Quinn O’Grady hade varit hans frus bästa vän. Till och med efter att han och Amalah gifte sig, hade hon fortsatt ha sina ”tjejdagar” med Quinn.

De brukade konservera persikor på hösten och gå kurser i kviltning och keramik i kyrkan. Ibland åkte de till Dallas för att gå på en konstutställning eller till Canton för att besöka världens största loppis. Han kunde inte räkna hur många gånger hans fru hade satt sig i Quinns gamla gröna pickup och bara ropat att de skulle åka och shoppa, som om det var det enda han behövde veta. Hälften av gångerna kom de inte ens tillbaka med något, antagligen hade de bara åkt och ätit glass.

Quinn hade inte pratat särskilt mycket med honom de där första åren, men hon och hans fru hade varit nära vänner och det betydde något för honom. När det närmade sig slutet hade Quinn suttit med Amalah på sjukhuset så att han kunde åka hem och duscha och byta om. Den sista månaden hade det känts som om hon alltid var där. De två kvinnorna hade varit bästa vänner hela livet och skulle vara det ända till slutet.

Staten log inte när han stängde av motorn framför Quinn O'Gradys hus. Han log aldrig. Inte nu längre. I flera år hade han jobbat hårt och tänkt att hans son skulle ärva gården. Om Staten dog i dag skulle den antagligen säljas på auktion så att hans pappa fick in mer pengar till sin omvalskampanj till senaten, eller vem vet, den gamla gubben kanske skulle satsa på att bli guvernör nästa gång. Även om Samuel Kirkland var över sextio, påstod han att hans fjärde fru höll honom ung. Han hade aldrig varit särskilt intresserad av ranchen och hade inte tillbringat en enda natt på Kirklands mark sedan Staten tog över.

Staten fick syn på Quinn när hon öppnade dörren och stirrade på honom. Hon hade en stor handduk i ena handen och lutade sig mot dörrkarmen i väntan på att han skulle kliva

ur bilen och komma in. Hon var lång, nästan en och åttio, och hade som vanligt på sig vardagliga kläder. Han kunde inte tänka sig Quinn i höga klackar eller med håret på något annat sätt än i den långa fläta hon alltid bar. Hon hade burit jeans ända sedan hon började skolan, men på den tiden hade hon haft två flätor i stället för en.

Det är lite komiskt, tänkte Staten när han klev ur bilen och försökte undkomma regnet, att en kvinna som inte vill ha något med spetsar och krusiduller att göra bor i ett dockhus.

Han kom fram till dörren och skakade på sig som en stor hund, innan hon räckte honom handduken.

”När jag såg att ovädret var på väg förstod jag att du skulle komma. Ta av dig de där leriga bootsen så ställer jag fram lite soppa. Jag gjorde tacosoppa när jag såg molnen komma in norrifrån.”

Det fanns ingen som kunde ge en Kirkland en order. Ingen över huvud taget. Det var bara här, i hennes hus, som han gjorde som han blev ombedd. Han kanske inte hade någon kärlek kvar i sitt hjärta, men han kände fortfarande en djup respekt för Quinn.

Hans sporrar klingade när bootsen landade på farstutrappan. I strumplästen var han bara några centimeter längre än hon, men han antog att han borde väga dubbelt så mycket, bredaxlad som han var.

”Det är inte så att molnen fick dig att tänka på kokospaj?”

Hon skrattade mjukt.

”Den står i ugnen. Den borde vara klar om någon minut.”

De såg hur den stormiga eftermiddagen övergick i kväll medan det pågick en blixshow utanför hennes köksfönster. Han

gillade hur bekväm han kände sig med att vara tyst med henne. Ibland pratade de om Amalah och alla roliga saker som hänt under deras uppväxt. Det kändes som om han och Quinn bara var rester, eftersom det bästa av dem hade dött med Amalah.

Men i kväll tänkte Staten på sin son och ville helst inte prata alls. De åt i tystnad medan solen gick ner och det kyliga regnet övergick i mjuk blötsnö samtidigt som det blev kallare ute.

När han sträckte sig efter tallrikarna reste hon sig och hejdade honom med en hand på hans fuktiga ärm.

”Jag gör det där”, sa hon. ”Drink upp kaffet du.”

Han satt tyst och stilla i några minuter och tänkte på hur hennes hem verkade kunna få hans puls att sakta ner och göra det enklare att andas. Till slut gick han från bordet och ställde sig tyst bakom henne där hon tog hand om disken. Han började lossa på hennes fläta med sina grova händer som var såriga där tyglarna hade skurit in.

”Jag gjorde det här en gång när vi gick i trean. Jag minns att du inte sa något, men att Amalah kallade mig idiot efter skolan.”

Quinn nickade men sa inget. Deras delade minnen lade sig att vila mellan dem.

Han gillade hur Quinns solskenshår kändes, till och med nu. Det var tjockt och rakt, utom där det blivit lite vågigt av flätan.

Hon vände sig om och såg på honom med rynkad panna när hon tog hans hand. Utan att ställa några frågor höll hon hans skadade handflata under det rinnande vattnet och torkade sedan av den. När hon smörjde in den med hudkräm kändes det mer som en smekning än omvårdnad.

Han stod så nära henne att deras kroppar snuddade vid var-

andra medan hon arbetade. Han böjde sig fram och kittlade henne på halsen med en lätt kyss.

”Spela för mig i kväll”, viskade han.

Hon vände sig mot det gamla pianot i andra änden av det öppna vardagsrummet och skakade på huvudet.

”Det går inte.”

Han ifrågasatte det inte och försökte inte få henne att ändra sig. Det gjorde han aldrig. Ibland spelade hon för honom och ibland var det något djupt inombords som hindrade henne.

Utan ett ord drog hon med honom till det enda sovrummet och släckte lamporna längs vägen.

Ett tag stod han kvar i dörröppningen och såg på henne när hon tog av sig sina enkla arbetskläder: slitna jeans, en nött flanellskjorta som antagligen hade tillhört hennes pappa tidigare och en T-shirt som smet åt runt hennes slanka kropp. Plagg efter plagg föll ner på sängen och hennes bleka, vita hud glänste i det svaga ljuset från lampan på hennes nattduksbord.

När han inte rörde sig vände hon sig mot honom i stället. Hennes bröst var små och kroppen smal. Magen var platt eftersom hon aldrig hade fött barn. Det enda hon hade på sig var ett par röda trosor.

”Ta av mig det sista”, viskade hon och väntade.

Han gick fram till henne, medveten om att han inte skulle ha gjort något om hon inte hade bett honom. Kanske var det bara en lek de ägnade sig åt, eller så hade de tyst kommit överens om vissa oskrivna regler när allt började. Han mindes inte.

Han drog henne närmare och höll om henne en lång stund. Den värsta kvällen i hans liv, då för fem år sedan, hade han

av någon anledning knackat på hennes dörr. Han var lerig, sörjande och hade förlorat sig själv.

Hon hade inte sagt ett ord. Hon hade bara tagit hans hand. Han hade låtit henne ta av honom de smutsiga kläderna och tvätta av honom medan han försökte komma på ett sätt att sluta andas och dö. Hon hade bäddat ner honom i sin säng och sedan krupit ner bredvid honom och hållit om honom tills han äntligen somnade. Han hade inte sagt ett ord heller, eftersom han gissade att hon hört om olyckan på nyheterna. Han såg smärtan i hennes ljusblå ögon och förstod att hon delade hans sorg.

Tusen olika känslor hade färdats genom hans inre den natten, alla mörka, men hon hade inte släppt honom. Han mindes att han tänkte att om hon hade försökt trösta honom, om så bara med några få ord, skulle han ha gått i miljoner bitar.

Han mindes att han hade vaknat precis före gryningen och vänt sig mot henne. Hon hade välkomnat honom, inte som en älskare utan som en vän som gav honom sitt tysta godkännande att röra vid henne. Att hålla om henne också.

Under de fem år som gått sedan dess hade de haft långa samtal, ibland när han sökte upp henne, men även stormiga nätter när de inte pratade över huvud taget. Han älskade alltid varsamt med henne, skyndade sig aldrig och uppvisade alltid mer omsorg och mindre passion än han hade önskat. Det kändes på något vis bättre så.

Hon var inte intresserad av att gå på dejt eller träffas ute någonstans. Hon ringde eller mejlade aldrig. Om de möttes i Crossroads, den lilla staden som låg mellan deras gårdar, brukade hon vinka, men de utbytte aldrig mer än några få ord ute

bland folk. Hon skulle inte ha varit intresserad av att gifta sig med honom även om han hade frågat. Men han kände hennes kropp. Han visste vad hon tyckte om och hur han skulle hålla om henne. Han visste hur hon sov, hopkurad mot honom som om hon frös.

Däremot visste han inte vad hon hade för favoritfärg eller varför hon aldrig hade gift sig eller ens varför hon inte kunde gå i närheten av sitt piano ibland. På många sätt kände de inte varandra över huvud taget.

Hon var hans kvinna för en regnig dag. När minnena blev för tunga att bära tog han sin tillflykt till henne. När ensamheten fick hela hans kropp att värka var hon hans botemedel. Hon räddade honom bara genom att finnas där, genom att vänta, genom att älska en man som inte hade någon kärlek att ge tillbaka.

Medan vindarna ven och sedan lugnade sig drog hon ner honom i sin säng. De älskade i kvällens tystnad och sedan höll han om henne och somnade.

KAPITEL TVÅ

När den gamla klockan i hennes hall slog elva slag lämnade Staten Kirkland Quinn O'Gradys säng. Medan hon låg där och sov klädde han på sig i skuggorna och betraktade henne i ljuset från fullmånen. Hon hade gett honom vad han behövde i kväll och precis som vanligt kändes det som om han inte hade gett henne något över huvud taget.

När han kom ut på farstutrappan studerade han den nytvättade jorden och tänkte på hur tomt hans liv var, med undantag för det fåtal timmar han tillbringade tillsammans med Quinn. Han skulle aldrig älska henne eller någon annan, men han önskade att han kunde göra något för henne. Tack vare hårt arbete och ärvd mark var han en förmögen man. Hon fick sin gård att gå ihop, men bara knappt. Han skulle kunna hjälpa henne om hon tillät honom. Men han visste att hon aldrig skulle låta honom göra det.

När han drog på sig sina boots tänkte han på säkert ett dussin saker som han skulle kunna göra på det här stället. Som att fixa den gamla traktorn ute i leran eller modernisera hennes bevattningssystem. Traktorn hade stått borta vid vägen

i flera månader. Om hon tog emot hans hjälp, skulle det inte ta honom mer än en timme att dra upp hennes gamla John Deere och få i gång motorn igen.

Samtidigt visste han att det var meningslöst att fråga. Hon skulle aldrig ta emot hans hjälp.

Vissa dagar var han inte ens säker på att de var vänner. Kanske var de mer än så. Kanske mindre. Han såg på sin handflata, mindes hur hon hade smörjt in den med kräm och oroade sig för att det enda de hade gemensamt var en förlust och ett behov av att få röra vid en annan människa ibland.

Skärmdörren knarrade. Han vände sig om just som Quinn, invirad i en gammal filt, klev ut i natten.

”Det var inte meningen att väcka dig”, sa han när hon trip-pade över den lätt snötäckta verandan. ”Jag måste tillbaka. Jag har åttio nya föl som kommer tidigt.” Han bad aldrig om ursäkt för att han åkte och gjorde det inte nu heller. Han förklarade bara läget. Med tanke på alla boskapsstölder som pågick och planerna på att utöka hjorden, skulle han kanske bli tvungen att anställa mer folk. Det kändes som om han alltid måste befinna sig på sin mark och vara vaksam.

Hon nickade och ställde sig framför honom.

Staten väntade. De rörde aldrig vid varandra när de hade älskat. Vanligtvis åkte han därifrån utan ett ord, men i kväll ville hon uppenbarligen säga honom något. Det var antagligen ännu en sak han gjorde fel, tänkte han. Han gav henne aldrig några komplimanger, kysste henne aldrig på munnen, sa aldrig något när han rörde vid henne. Om hon inte hade gett ifrån sig små stön ibland, skulle han inte ha känt sig säker på att han tillfredsställde henne.

Nu när de stod så nära varandra kände han sig mer som en främling än en älskare. Han visste hur hennes hud doftade men hade oftast ingen aning om vad hon tänkte. Hon kunde sy och göra tvål med lavendel. Hon spelade piano som en ängel och hade inte ens någon tv. Han visste hur man skötte en ranch och tittade på varje match med Dallas Cowboys i vilfåtöljen.

Om de någonsin satte sig och pratade en timme skulle de antagligen komma fram till att de inte hade någonting gemensamt. Han hade ägnat sig åt alla idrotter i high school och hon hade spelat i både orkestern och bandet. Han hade gått nästan hela sin collegeutbildning på nätet och hon hade åkt hela vägen till New York för att plugga. Men de hade älskat samma person. Amalah hade varit Quinns bästa vän och hans enda kärlek, men de talade nästan aldrig om hur de kände. Inte nu längre. Egentligen hade de aldrig gjort det. Han antog att de tyckte att det var för smärtsamt.

I kväll var det så stilla ute att fukten hängde i luften som en osynlig spets. Hon såg ut att vara dryga tjugo snarare än dryga fyrtio. Quinn var vacker på ett alldeles eget, stillsamt vis. Det hade hon alltid varit och hon skulle antagligen vara det även när hon blev gammal.

Till hans stora förvåning böjde hon sig fram och kysste honom på munnen.

Han betraktade henne.

”Vill du ha mer?” frågade han till slut. Det var antagligen det dumaste han kunde ha sagt till en naken kvinna som stod fem centimeter bort. Han hade ingen aning om vad *mer* skulle kunna vara. När han knackade på hennes dörr hade de alltid

sex en gång, om ens det. Ibland tog ingen av dem initiativet och de låg bara på soffan och höll om varandra. Quinn var ingen passionerad kvinna. Det de ägnade sig åt var bara att tillfredsställa ett behov som de båda hade ibland.

Hon kysste honom igen utan ett ord. När hennes kind snuddade vid hans skäggstubb var den blöt och smakade som nyfallet regn.

Långsamt förde Staten in sina händer under filten och lade armarna runt hennes varma kropp. Sedan drog han henne närmare och kysste henne ordentligt, som han inte hade kysst någon kvinna sedan hans fru dog.

Hennes läppar var mjuka och inbjudande. När han särade på dem och tog sig in kändes det mycket intimare än något annat de hade gjort, men han slutade inte. Hon ville ha det här och han hade inga planer på att förvägra henne det. Ingen skulle någonsin få veta att det vissa dagar enbart var hon som höll honom samman.

När han så småningom avslutade kyssen var Quinn andfådd. Hon pressade pannan mot hans kind och han väntade.

”Från och med nu”, viskade hon så lågt att han kände snarare än hörde hennes ord, ”måste du ge mig en avskedskyss innan du går. Om jag sover får du väcka mig. Du behöver inte säga något, men du måste kyssa mig.”

Hon hade aldrig bett honom om något. Han tänkte inte säga nej. Han lade handen mot hennes rygglut och tryckte henne emot sig.

”Jag ska inte glömma det, om det är vad du vill.” Han kände hur hennes hjärta dunkade och förstod att det hade varit svårt att be honom.

Hon nickade.

”Det är vad jag vill.”

Han lät sina läppar snudda vid hennes och älskade hur hon suckade, som om hon ville ha mer innan hon var klar.

”God natt”, sa hon, som om hon ransonerade njutningen. Sedan klev hon in i huset och stängde dörren bakom sig.

Han strök håret bakåt och satte på sig hatten medan han såg henne försvinna in i skuggorna. Staten kände redan en längtan efter att komma tillbaka.

”Jag kommer tillbaka på fredag kväll om det går bra. Det blir sent, jag måste hälsa på farmor och hjälpa henne med några saker innan. Om du vill kan jag ta med mig något att grilla till middag?” Det kändes som om han svamlade, men något måste sägas och han visste inte vad.

”Och grönsaker”, föreslog hon.

Han nickade. Hon ville ha en riktig måltid, inte bara kött.

”Jag ber dem skicka med sötpotatis och okra.”

Hon höll hårt i filten, som om hon var rädd att han skulle se hennes kropp. Hon mötte inte hans blick när han fortsatte.

”Jag tyckte om att kyssa dig, Quinn. Jag ser fram emot att göra det igen.”

Hon nickade med huvudet sänkt, innan hon försvann in i mörkret utan ett ord.

Han gick nerför trappan och tänkte att även om han blev hundra år skulle han aldrig förstå sig på Quinn. Såvitt han visste hade hon aldrig haft någon pojkvän när de gick i high school. Och hans fru hade aldrig nämnt att Quinn dejtade någon särskild när hon gick på den där snofsiga musikskolan i New York. Nu var hon över fyrtio och han hade aldrig hört

talas om någon älskare eller ens något dejtande, men hon hade inte varit oskuld när de älskade första gången.

Att fråga henne om hennes kärleksliv kändes alldeles för intimt.

När han satte sig i bilen igen tvingade han sig att tänka på problemen på ranchen. Han behövde anställa fler män, tre av deras kor hade blivit stulna den här månaden. När Staten planerade den kommande dagen gjorde han som han brukade, han sköt undan Quinn till ett hörn av sin hjärna där hon fick vänta tills han träffade henne igen.

När han körde igenom den lilla staden Crossroads var alla butiker stängda, med undantag för en bensinstation som hade öppet dygnet runt för det fåtal resenärer som behövde tanka och som vågade prova deras mat.

Ett halvt kvarter från stationen låg hans farmors bungalow i mörkret bland klustret av seniorboenden. En enorm lampa mitt bland alla de små hemmen spred ett svagt ljus över varje hus farstu. De pyttesmå vita stugorna påminde honom om en cirkel av vagnar som stod uppställd på en camping precis vid sidan av vägen. Hon hade bott på ranchen i femtio år, men när Statens farfar, hennes man, gick bort ville hon flytta in till staden. Som ung hade hon jobbat som lärare och hon sa att hon behövde få vara med sina vänner i samma ålder, inte sitta ensam i det stora huset på ranchen.

Han svor utan någon ilska och mindes alla hennes instruktioner den dagen när hon flyttade hit. Hon ville att hennes enda barnbarn skulle komma förbi en gång i veckan för att byta batterier, sätta i nya glödlampor och omprogrammera tv:n som hon ägnade resten av veckan åt att ändra inställningarna på.

Han hade ingenting emot att svänga förbi. Bortsett från hans pappa, som betraktade Dallas som sitt hem när han inte var i Washington, var farmodern den enda familj Staten hade.

Några hundra meter efter Crossroads huvudgata lyste hans strålkastare upp fyra tonåringar som gick längs vägen mellan den katolska kyrkan och bensinstationen.

Tre pojkar och en flicka. Staten gissade att de var femton eller sexton år.

Ett ögonblick kom han att tänka på Randall. Han hade varit ungefär i deras ålder när bilolyckan inträffade och haft på sig samma slags blå och vita jacka med bokstäver som pojkarna hade på sig i kväll.

Staten saktade ner när han passerade dem.

”Behöver ni skjuts?” Lamporna var fortfarande tända i kyrkan och det stod några bilar ute på parkeringen. Staten mindes att det var lördag kväll. Ungdomsgrupperna höll antagligen på med olika projekt nere i källaren.

En av pojkarna vinkade. En lång, latinamerikansk pojk som hette Lucas och som Staten trodde var den äldste sonen till den ansvarige cowboyn på Collins ranch. Han hette Reyes i efternamn och Staten mindes att pojken var en av dussintalet ungdomar som brukade få göra mindre jobb på ranchen.

Staten hade hört att den här pojken var en nästan lika duktig cowboy som sin pappa. Förmågan att ta hästarna måste ha gått i arv från far till son, precis som längden. Unge Reyes var kanske smal, men eftersom han jobbade var han antagligen i bättre form än alla fotbollsskillarna. När Lucas Reyes var klar med high school skulle han inte ha svårt att få jobb på någon av de större rancherna, inklusive Statens egen.